

שרה שמשון

גלריה בכברי 25.1.1997

"צלחות תרבית" - סביבות פנימיות ל"ציורים-ערכים"

הציורים מונחים ב"מסגרות-קופסאות" עמוקות להגנה מפני זיהום סביבתי ומדברים על הישרדות בסביבה אקולוגית קשה, הן מהוות "שמורות-טבע להגנה על ערכים פגיעים", שמורות לתהליכי טבע איטיים.

בעומק הקופסאות אני יוצרת זמן להתהוות תהליכי-חיים שבריריים, להתגבשות איטית של תהליכי צמיחה. מולידה קרומי-צבע ריריים שקופים, סביבות מזינות, קרקע לתרביות. מזרימה חיים בצבעוניות עזה - רכה. מניחה לאיזונים פשוטים להתקיים, מגדירה שלמויות - "שלמותיות". חושפת רוך ועדינות... מניעה את הדימויים לאט, בהרמוניה כתנועת דגי-קסם בעומק אקוריום תת-ימי.

מפנה מקום וזכות-קיום ל"תמים", לנאיבי, לילדיות ראשונית, מרשה לספר סיפורים ולהקשיב. פותחת מרחב-חיים לזמן ארכאי, לקדום לארכיטיפי. מאזינה ויוצרת עמם קשר מרווח. מאפשרת ליופי להתבטא בפשטות, כאיכות טבעית, כצורך אנושי עמוק וקיומי.

התערוכה מחברת תהליך התפתחות אחד שמופיע בארבע "סדרות". במעבר משלב לשלב המסר משתנה (מתגבש לעיתים לכמה כיוונים במקביל), ואתו משתנה שפת הביטוי, הדימויים והסגנון:

- סדרות הציורים הראשונות נראות כמו **רקע**. כרחם הרה **המשלבת אורגאנית** את הדימויים בתוכה או כפצע מדמם. זהו הנושא.
- בסדרות ההמשך, מתרחשת בתוך הרקע **התגבשות** של דימויים מעולם החי, הצומח, ומעולם הדימויים הארכיטיפי. אלה מכילים משמעויות אישיות ואוניברסאליות כאחד.
- סדרת "**חיות-יצר עקודות**" מוצבת כנגד וכהמשך לעבודות הקודמות. מפגישה סימבולים של ארוס, כוח חיים ויצירתיות עם סביבה קשה.

יריבוי סגנונותי מהווה תכונה טבעית ביצירה שלי, אני מרשה לעצמי להציגו בתערוכה. מורכבות היא 'טבעית' בטבע וגם בהווייה הנפשית, היא לגיטימית כאפשרות פוסטמודרניסטית באמנות ומוצגת גם כמחאה על הנסיון הרווח בביקורת האמנות לקרקע אמנים לסגנון עקבי המזהה באחת את בעליו.

באמצעות הציורים מתקיים **מאבק השרדות**, דיאלוג קיומי עם החיים, עם אקולוגיה הרסנית במציאות החברתית, בטבע ובביקורת האמנות העכשווית.

"**ציורים - ערכים**" אלה, ממש כתהליכי-התהוות עדינים בחיים עצמם, נפסלים לא אחת בהנף-יד ובתער הבל-פה: "**זה לא עכשווי**", מקובל כל-כך לאמר, "**זה לא אקטואלי**"... "**זה דקורטיבי מדי**", שולפים מיד, "**יותר מדי יפה!**", "**יופי**" - זאת מילה גסה בביקורת האמנות. "**ציור מיופייף**" - זהו הכינוי המודרני לאיכות החשובה הזאת.

"**זה סיפורי מדי**", "**זה נאיבי מדי**", "**שלם מדי**", "**מאוזן מדי**", "**זה כבר פסה**", "**את זה כבר ראינו!**" איפה הקשר לאמנות המודרנית? איפה האגרסיה? איפה הניכור, התחכום? איפה הפכחון הציני, הכאב, ההרס? איזה קשר יש לזה למציאות הישראלית הקשה? וכיוצא באלה, שאלות אקטואליות נוקבות.

באמצעות הציורים, אני חושפת בפני עצמי קודם כל, את הערכים הפגיעים והחשובים האלה. את הצבעוניות, הסיפוריות, השלמות, האיזון, התמימות ושאר האיכויות. אני מציבה כמקור-חיים, כהכרח קיומי, כצרכים בסיסיים אקטואליים ביותר. קיומם ביצירה כבחיים - הוא זה שמאפשר לי לקבל כוח, לאהוב ולהתמודד עם מצבים ותהליכים מאיימים במציאות החיצונית והפנימית.